

[Bartholdy.]

lig saadan, at en Del Landbrug i Sønderjylland stadig arbejder under særlig vanskelige Driftsforhold og er behæftet med større Gæld end tilsvarende Brug i det øvrige Land. Hertil kommer, at Høsten, i hvert Fald paa den sønderjyske Højdebyg, i de senere Aar har været under Middel, hvorfor det maa anses for uheldigt paa nuværende Tidspunkt at ophæve disse Lempelser. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale, at Loven forlænges uændret til Udgangen af Aaret 1947.

Nørlund: Jeg skal paa mit Partis Vegne ogsaa give Tilslutning til Lovforslaget, men dog ikke uden at udtale visse Betænkkeligheder. Loven har jo været forlænget talrige Gange, og alene deri synes jeg, at der ligger et vist Fingerpeg, idet man deri maa se en Opfordring til mere gennemgribende Foranstaltninger for endelig at faa slettet ogsaa alle økonomiske Skel ved Kongeaagrænsen. Jeg kan ikke give det ærede Medlem Hr. Heick Ret i, at dette Lovforslag er Udtryk for en konstruktiv Politik med Hensyn til Sønderjylland, tværtimod. I den oprindelige Begrundelse for Gennemførelsen af dette Lovforslag fremhævedes det, at Vanskelighederne i høj Grad skyldes den særlige Jordfordeling i Sønderjylland, og jeg tror, at man ved at følge de talrige Røster, der har rejst sig, især i den senere Tid, om gennemgribende Foranstaltninger over for Jordfordelingen i Sønderjylland, vilde være i Stand til at gøre et saadant Lovforslag overflødigt. Jeg tror, at man, samtidig med at man vedtager Lovforslaget endnu en Gang, bliver nødt til at styre henimod saadanne Forhold, at det bliver unødvendigt for Fremtiden at gennemføre særlige økonomiske Foranstaltninger for Sønderjylland. Jeg tror, det vil have overordentlig stor Betydning, at man i det hele taget, som der fra vort Partis Side ofte er gjort Rede for, sætter ind paa at fremkalde en saadan økonomisk Udvikling i de sønderjyske Landsdele, at man derigennem virkelig styrker det danske Samfunds indre Enhed og derigennem jo ogsaa styrker vor grænsepolitiske Stilling.

Der er lige en mere formel Side af Lovforslaget, jeg vil henlede Opmærksomheden paa. Ifølge § 2 forlænges Loven saaledes, at den skal træde i Kraft straks, men den gamle Lov er udløbet den 1. Januar, og paa tilsvarende Maade er det i øvrigt gaaet ved alle de tidligere Forlængelser af Loven. Jeg indrømmer, at det maaske ikke har saa forfærdelig megen praktisk Betydning, men det maa dog retfærdigvis have

en vis Indflydelse paa Folks Dispositioner, og jeg henstiller derfor, at man søger for ogsaa den formelle Kontinuitet i denne Lovgivning.

Med disse Ord skal jeg tilsige mit Partis Tilslutning til Gennemførelse af Lovforslaget under de foreliggende Omstændigheder.

Kristian Nygaard: Loven om Rentelettelse for erhvervsdrivende i Sønderjylland kan vel næsten betegnes som et Skoleeksempel paa, hvorledes en Lejlighedslov let bliver varig. Da Loven blev vedtaget første Gang, i 1934, skulde den kun gælde for 2 Aar; den er dog stadig forlænget, og har været gældende — som det er nævnt — til Udgangen af 1945.

Som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, har Staten i de 11 Finansaar ydet et Rentetilskud til Befolkningen i de sønderjyske Landsdele paa langt over 13 Mill. Kr. eller ca. 1,2 Mill. Kr. aarlig. Det virker derfor tiltalende, men maaske ogsaa lidt overraskende, at Udgifterne i de kommende 2 Aar, for hvilke man ønsker Loven forlænget, kun bliver halvt saa store, nemlig 600 000 Kr. aarlig; det maa vel være Udtryk for, at de paagældende Skyldnere har benyttet de svundne Aar til at afvikle en betydelig Del af Gælden. Som Grund til den 2-aarige Forlængelse anføres i en Skrivelse fra Udvalget for Rentelettelse m. m. i Sønderjylland, at det under de forhaandenværende Forhold for Landbruget og under Hensyn til de stigende Driftsudgifter samt de faldende Priser paa Landbrugets Produkter vil være nødvendigt, at Loven forlænges. Der staar ikke noget om, at det er nødvendigt af Hensyn til Haandværkere, handlende og Fiskere, som Loven jo ogsaa omfatter.

Jeg tvivler ikke om, at Loven i 1934 var haardt tiltrængt, ogsaa maaske, som det er nævnt, af andre Grunde end netop de rent økonomiske, men naar vi erindrer, hvorledes de økonomiske Forhold har formet sig herhjemme i de senere Aar, har vi dog vistnok Lov til at haabe, at Tiden snart maa være inde til, at Erhvervslivet i Sønderjylland — det være sig Landbrug, Haandværk, Handel eller Fiskeri — selv kan klare sine økonomiske Forpligtelser, uden at det bliver nødvendigt stadig at opretholde den Særlovgivning, som her ønskes forlænget.

Men som Forholdene ligger, kan ogsaa jeg paa Det radikale Venstres Vegne anbefale Lovforslaget til videre velvillig Behandling i det høje Folketing.